

Браила (Тодоръ Пъевъ), Плоещъ, *Бозю*, Гюргево (Горовъ), Зимничъ, Крайова, Олтеница, Болградъ, а най много прѣдставители имаше отъ Букурещъ, които прѣдставляваха лично себе си.

IX.

XI-и отдѣлъ. Този отдѣлъ отъ биографическия опитъ е също прѣпълненъ съ документи, но тѣ иматъ повече биографически характеръ отъ колкото исторически. Биографа се е възползувалъ отъ случая да раскаже вкратцъ за „новото приврѣменно, българско правителство“, на което сѣдалището бѣше Гюргево, а не Букурещъ. Основателитѣ на новото (при това състояще изключително отъ революционери-апостоли) правителство сж били: Никола Обрѣтеновъ, Христо Караминковъ (бунето) и Стоянъ *Замозъ*. Къмъ тѣхъ се присѣдинили: Воловъ, Стамболовъ, Георги Апостоловъ, Савва Пеневъ, Драгостиновъ, Иванъ X, Димитровъ, и най послѣ били приети въ състава на това правителство Георги *Бенковски* и Никола *Слаковъ* по прѣдложенieto, настояването и гаранцията на Стоянъ *Замозъ*. Неприети били по недовѣрие: Драсовъ, Ботевъ, Енчевъ и други лица, съставляющи Букурешкий Цен. Рев. Бълг. Комитетъ прѣзь 1875 г. Това приврѣменно правителство бѣ послѣдното отъ всичкитѣ до тогава приврѣмenni, български, революционни правителства. Биографа е казалъ на кратко за неговитѣ дѣла и рѣшения и отношенията му къмъ Христа *Ботевъ*. Делегата на „хилядата български възстаници“ прѣдъ рускитѣ славянски благотворителни общества прѣзь 1875 год. е прѣдставенъ отъ Зах. Стояновъ, като изхвърленъ изъ стаята на тайнитѣ планове, които планове нагласяваха апостолитѣ на българската революция прѣзь 1876 год. — прѣдставенъ е като отритнатъ отъ хората, които приготвяваха послѣдния, и най-силния, възстаннически ударъ на турската империя. Това е вѣрно. Ботевъ испи горчивата чаша на най-дълбокото нравствено оскръбление, която горчивата чаша той прѣди една година „*интердиса*“ Л. Каравелову. Другаритѣ на Ботева отъ Букурешкия Цет. Бълг. Рев. Комитетъ, прѣзь 1875 год., несправедливо го обвиниха въ това, въ което той несправедливо и безосновно обвиняваше Л. Каравелова: Ботевъ проповѣдваше вездѣ, че Каравеловъ злоупотрѣбилъ 2000 желтици отъ комитетскитѣ сумми, а Ботева обвиняваха, че злоупотрѣбилъ „петдесетъ хиляди рубли“, дадени му, ужъ, отъ „Одесското славянско благотворително общество“ за да въоружи четата на *Филипъ Тотя*, а въ сжщностъ както „двѣтѣ хиляди желтици“ и „петдесетъ хиляди рубли“ бѣха измислища на болното, емигрантско въображение на раздразенитѣ нерви, гладнитѣ стомаси и скжсанитѣ емигрантски лакти.

Въ края на този отдѣлъ биографа нагледно и увлечателно е казалъ за мизерното положение на Ботева: отритнатъ отъ секретитѣ на революцията, задължнѣлъ до уши въ борчове, при това бидейки глава на едно голѣмо семейство: братчета, майка и жена.